

Întrebare: A predicat Hristos în împărăția morții?

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3.18b-20

1 Petru 3.18b-20: ... fiind omorât în trup, dar făcut viu în Duhul, în care S-a și dus și a predicat duhurilor care sunt în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se pregătea corabia în care puțini, adică opt suflete, au fost scăpați prin apă.

Extras dintr-o predică la epistola lui Petru.

Ce înseamnă: omorât în trup, dar făcut viu în Duhul?

Fac mai întâi descrierea și apoi aplicarea practică. El a fost omorât prin mâinile rele ale oamenilor, în timp ce El a trăit pentru dreptate, și a murit, dar El a fost făcut viu în Duhul. Textual stă scris „în”, dar aceasta nu ajută prea mult. Aici este, așa cum se spune în tehnică, vorba de aspectul instrumental, adică, El a fost făcut viu „prin” Duhul. Aici nu este duhul Său omenesc. De asemenea aici nu este nici Dumnezeirea Lui. Aici este Duhul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. O Persoană în Dumnezeire, diferită de Tatăl și de Fiul, cu toate că acest Duh uneori este numit „Duhul lui Hristos” (1 Petru 1.11) sau „Duhul Tatălui” (Efeseni 3). Dar este Duhul Sfânt, așa cum stă scris și în Romani 1, „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea morților”. El a fost înviat prin acest Duh, așa cum stă scris și în Romani 6.

Hristos predică prin Duhul Său

Și apoi vine aplicarea practică, căci aceasta înseamnă, că acum noi nu mai cunoaștem pe Hristos după carne – așa stă scris în 2 Corinteni 5: „Noi nu mai cunoaștem pe Hristos după carne.” Printre iudeii, cărora Petru le-a scris, erau probabil unii care au trăit în țară și care au cunoscut pe Hristos și în trup, și au fost mulți necredincioși care L-au cunoscut în trup. El a înviat într-un trup al gloriei, și în acest trup El a mers la cer, așa că noi Îl cunoaștem numai după Duh. Aceasta este o aluzie la greutatea iudeilor credincioși, care au crezut într-un Mesia vizibil și acum trebuiau să creadă într-un Hristos nevăzut, pe care Îl cunoșteau numai după Duh. Deci, spune apostolul, voi nu trebuie să fiți neliniștiți din cauza aceasta, în fond aceasta nu este nimic nou. Căci, spune el, a fost și în trecut o stare în care credincioșii erau așa ca și voi astăzi, probabil și mai rău; și pentru aceasta el merge înapoi până la timpul lui Noe. Acești creștini iudei erau puțini. Dar, spune apostolul, și Noe a fost cu puțini, numai cu opt, aceasta este mult mai puțin decât sunteți voi creștinii iudei din Asia Mică. Atunci erau numai opt într-o lume mare cu probabil milioane și milioane de oameni, care toți au murit necredincioși. Deci, vouă nu vă merge chiar așa de rău. Atunci erau și mai puțini. Dar, spuneți voi, noi nu putem vedea pe Hristos, este greu pentru noi să credem. Dar, ce a văzut Noe? Nici el nu a văzut pe Dumnezeu, și Dumnezeu a mărturisit, a vestit, a predicat atunci oamenilor. Cum a făcut Dumnezeu aceasta? Era atunci Dumnezeu vizibil pe pământ? Nu! Dumnezeu a făcut

aceasta prin Duhul Său, exprimat și mai concret: Hristos era acesta – Hristos era Fiul veșnic al lui Dumnezeu.

Petru spune aici, că era Hristos Cel care prin Duhul Său a propovăduit atunci un mesaj lumii acesteia, ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu. Era Hristos prezent vizibil? Nu! Tot așa de puțin ca și astăzi! Dar cum a făcut și cum a predicat El acest mesaj? Prin Duhul Său! Dar cum a făcut-o prin Duhul Său? Prin predicator! Noe era propovăduitorul dreptății (2 Petru 2.5). Deci, Petru vrea să spună: în timpul acela era o mică rămășiță pe pământul acesta, Hristos nu era prezent, dar El lucra prin Duhul Său prin propovăduitorul dreptății – fără mult succes. Lumea a pierit prin judecată. Dar Noe a predicat mult timp, și în cele din urmă numai câțiva au fost salvați. Aceasta este situația voastră. Aceasta nu este chiar așa de nou! Aceasta nu este ceva așa de deosebit! Și în trecut a fost deja așa, și istoria lui Noe este desigur exemplul cel mai bun din Vechiul Testament.

A predicat Hristos în închisoare?

Potrivit convingerii mele ferme, aceasta este singura interpretare logică a acestui loc din Biblie, cu toate că sunt conștient, că mulți, mulți creștini cu adevărat sinceri, citesc versetul 19 așa ca și cum Domnul Isus după moartea Sa a mers în închisoare – acesta este locul unde se află necredincioșii, deci, Hadesul – și că acolo a predicat celor care au murit necredincioși.

Deci, aceasta este o învățătură foarte ciudată. În primul rând, pentru aceasta nu găsim nici o confirmare în restul Scripturii. În al doilea rând știm că Domnul Isus nu a fost în închisoare. Conform cu Luca 23 El a fost în Paradis la cei credincioși. Sufletul lui omenesc era la sufletele credincioșilor din Paradis. Și în al treilea rând, cum ar trebui noi să înțelegem că Domnul Isus a predicat necredincioșilor un mesaj, ce să însemne aceasta? Și în al patrulea rând, de ce numai acestor necredincioși, care au murit în timpurile lui Noe prin potop, și de ce nu și celorlalți necredincioși? Toate acestea nu au nici un sens – ca să ne exprimăm simplu. Este o interpretare imposibilă, și mulți s-au preocupat, cum ar trebui atunci să se citească aceasta.

Dar dacă citim simplu așa: „în care S-a și dus” – în care, în ce? Nu în trup, ci în Duh! El S-a dus în acest Duh și a predicat. Vedem deja aici, că nu este după moartea Sa înainte de învierea Sa, căci aici se spune „făcut viu în Duhul, în care S-a și dus”. Deci, El a înviat în acest Duh, și apoi El să mai fi mers după învierea Sa să predice duhurilor în închisoare? Aceasta este și mai irațional! Dar aici nici nu se spune aceasta, aici se spune că El „a mers” în acest Duh și a predicat duhurilor. Când a făcut El aceasta? În timpul lui Noe, când aceste duhuri erau încă învăluite în trupurile omenești pe pământul acesta, nu atunci când erau în închisoare. Așa ar trebui să se citească aceasta: El a predicat oamenilor, ale căror duhuri sunt acum în închisoare. Aceasta este ce înseamnă, „care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe”. Însă apoi Dumnezeu a predicat.

În mod interesant în Geneza 6.3 stă scris literalmente: „Duhul Meu nu se va lupta veșnic cu omul, ... zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. Vedem deci, că Dumnezeu Însuși spune, că „Duhul Meu nu se va lupta veșnic cu omul”. Era deci prin Duhul Său, că Dumnezeu Se

lupta cu omul. Cum? Nu că într-un fel oarecare din cer se auzea vreun glas, ci El a făcut aceasta prin Noe. El era propovăduitorul dreptății. Dumnezeu lucra prin Duhul Său în Noe. Și aici Duhul lui Dumnezeu spune, aici Petru ne spune nouă, că acest Duh era Duhul lui Hristos. Aceasta nu este ceva deosebit. În 1 Petru 1.11 se spune că acest Duh al lui Hristos în Vechiul Testament a lucrat și în profeți. Explicația este deci simplă, dacă am uitat interpretarea nelogică, că Hristos după moartea Sa ar fi fost în închisoare. Duhul lui Hristos predica prin Noe în aceste zile dinainte de potop, tot așa cum el mărturisea în profeți (1 Petru 1.11). Și atunci are sens, și Petru explică aceasta, ca să arate clar că acești credincioși dintre iudei ar fi trebuit să se simtă mângâiați.

Hristos predică prin martorii Lui

Hristos a predicat și prin ei. Ei erau martori vii în lumea aceasta, și ei trebuiau să vadă că ei aveau de dat o mărturie prin Duhul Sfânt, prin Duhul lui Hristos, ca și Noe; și ei erau propovăduitori ai dreptății. Ei trebuiau să sufere din pricina dreptății. Aceasta înseamnă, prin faptul că trăiau și predicau drept, au devenit propovăduitori ai dreptății. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi în cartea Faptele Apostolilor 1, că ei vor primi Duhul Sfânt și că ei vor deveni martori pe întreg pământul prin acest Duh. Deci Petru spune aici: Ce s-a petrecut? Voi vedeți acum, iubiți frați dintre iudei, că voi suntem acum prizoniți. Aceasta este o dezamăgire! Iudeii nu primesc cuvântul vostru! Cu toate că voi predicați prin Duhul lui Hristos, așa cum Duhul lui Hristos a făcut același lucru prin Noe, lumea nu primește cuvântul vostru. Deci, aceasta nu este nimic deosebit, niciodată lumea nu a făcut aceasta, așa a fost și la Ștefan. El spune iudeilor în Faptele Apostolilor 7: „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt”, căci Duhul lui Hristos vorbea și în profeți. Ce a făcut Israel? A primit Cuvântul? Nu, au respins Cuvântul. Duhul lui Hristos vorbea în Noe. Au primit oamenii de atunci Cuvântul? Nu, L-au respins, au ajuns sub judecată. „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt”, așa este și astăzi.

Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu

Petru spune: nu vă îngrijorați din cauza aceasta. Desigur, vă puteți îngrijora, dar nu vă comportați așa ca și cum aceasta ar fi ceva deosebit, ca și cum este ceva nou, dacă lumea nu primește cuvântul vostru. Da, spuneți voi, dar noi suntem așa de puțini. Da, dar Noe era cu mult mai puțini acolo. Aici stă scris așa: „... cu puțini, adică opt suflete”, era el în corabie, aceasta este mult mai rău. Nu, nu este nimic nou pentru voi. Dar probabil voi spuneți: De ce durează așa de mult? De ce forma intermediară a Împărăției durează așa de mult? Știm, că acum a durat deja aproape 2000 de ani. Însă ei deja atunci au simțit că este mult. De ce nu vine Domnul? Petru a așteptat deja aceasta în Faptele Apostolilor 3, că Împărăția va veni curând. Dar nu a venit, și a durat, a durat și oamenii au zis: De ce durează așa de mult? De ce nu vine Domnul, ca să ne salveze din aceste suferințe și să ne introducă în glorie? Petru dă răspunsul clar abia în 2 Petru 3: este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. El nu vrea ca oamenii lumii acesteia să piară. Dar și aici el spune deja: „în timp ce îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare în zilele lui Noe”. De ce a trebuit el să predice așa de mult? 120 de ani el a fost un propovăduitor al dreptății. De ce? Deoarece Dumnezeu este îndelung răbdător. El nu voia ca lumea să piară. Atât de mult a așteptat Dumnezeu. Și acesta este motivul pentru care de 2000 de ani creștinii suferă aici în lumea aceasta, deoarece Dumnezeu este îndelung

răbdător și nu vrea ca cineva să se piardă, ci ca toți să vină la pocăință și să se întoarcă la Dumnezeu.

Așa a fost în zilele lui Noe. Dumnezeu a mai acordat lumii acesteia încă 120 de ani. Așa este acum. Voi trebuie să rămâneți consecvenți și să vă gândiți că este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este așa de mare, spune Petru, că El mai bine vede că voi trebuie să suferiți, decât să se piardă lumea. Dumnezeu încă suportă ca copiii Lui să sufere în închisoare. El suportă aceasta, pentru ca unii din lume să vină la credință. El suportă ca copiii Lui să sufere, pentru ca unii din sala aceasta (prin acest loc din Scriptură) să poată veni chiar în seara aceasta la credință în Domnul Isus, ca să fie mântuiți. Dumnezeu nu are plăcere de moartea păcătosului, spune Ezechiel 18. Și de aceea copiii Lui încă mai trebuie să sufere în lumea aceasta. Așa era în zilele lui Noe. Așa era în zilele profeților. Așa este și astăzi.

Ce este închisoarea?

El S-a dus și a predicat duhurilor. De ce se adaugă: „care sunt în închisoare”? Deoarece Petru vrea să arate clar ce s-a petrecut cu ele? Probabil apare nesiguranță în inimi. Se gândește probabil, da, deoarece noi trebuie să suferim în felul acesta, probabil noi suntem aceia care au văzut lucrurile fals, și ceilalți, care au bunăstare, au probabil dreptate? Nu, spune Petru, și Noe a trebuit să sufere. Putem fi convinși că el a fost insultat de lumea aceasta. Căci ea nu a primit cuvântul lui. Și oamenilor le mergea bine, au mâncat și au băut. Domnul Isus Însuși spune: „Așa era în zilele lui Noe”. Era aceasta o dovadă că oamenii aceștia aveau dreptate, întrebă Petru. Nu, nicidecum! Unde sunt ei acum? Trupurile lor au pierit în potop. Unde sunt duhurile lor? În închisoare! Prima judecată preliminară au primit-o deja în potop și judecata finală urmează să vină. Ei sunt în închisoare, și la ultima judecată înaintea tronului mare și alb, acolo vor primi judecata definitivă. De aceea Petru spune aici, trebuie să luăm în considerare sfârșitul. Așa spune Asaf în Psalmul 73. Aceasta este totdeauna așa în cadrul guvernării indirecte a lui Dumnezeu: trebuie să ai credință și speranță, ca să vezi sfârșitul, căci abia la sfârșit totul devine iarăși în ordine, și de aceea exemplul este minunat de frumos: 120 de ani! Ce descurajare pentru Noe! Aproape că ne-am putea îndoi ca el: ce fac eu cu această corabie? Ce am început eu aici? Pentru ce predic eu? Nimeni nu vine la credință! A avut Noe succes în cei 120 de ani? Zero! Numai familia lui a fost salvată în corabie. Acesta era un exemplu! Ce încurajare pentru acești credincioși dintre iudei! Și ei trebuiau să privească sfârșitul. Cei necredincioși ajung în final la judecată.